

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/132/2015
Identifikačné číslo spisu: 9013010099
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9013010099.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Q., narodená XX. Y. XXXX, bytom v D., právne zastúpený: JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s. r. o., so sídlom v Žiline, Národná 17, IČO 36 848 654, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 15. júla 2013, č. 17801/2013/B622-SV/z.36453/Pa, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2015, č. k. 2S/243/2013-48 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2015, č. k. 2S/243/2013-48 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 18. februára 2015, č. k. 2S/243/2013-48 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 15. júla 2013, č. 17801/2013/B622-SV/z.36453/Pa (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Odbor štátnej stavebnej správy rozhodlo podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku tak, že zamietlo odvolanie Q. (žalobkyne) a potvrdilo rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline, Odbor štátnej stavebnej správy z 02. júla 2012 č. s.: A/2012/00974/KSÚ Žilina/Pál (ďalej len „rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu“), ktorým Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodol v súlade s § 26 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o podanom proteste prokurátora z 27. apríla 2012, č. Pd 45/12-7 (ďalej len „podaný protest prokurátora“) proti Oznámeniu k ohláseniu drobnej stavby Mesta Žilina z 25. mája 2011 č. s.: 14949/2011-28366/2011-OS-BO (ďalej len „oznámenie Mesta Žilina“) tak, že vyhovel podanému protestu prokurátora a oznámenie

Mesta Žilina zrušil. Krajský súd účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a ustanovenia § 55 ods. 2 písm. b/, § 57 ods. 1, § 59 ods. 1 písm. b/ a § 62 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a skonštatoval, že s ohľadom na vymedzenie žalobných dôvodov pripadlo krajskému súdu posúdiť, či na základe podaného protestu prokurátora boli konajúce správne orgány oprávnené rozhodnúť o zrušení oznámenia stavebného úradu k ohláseniu drobnej stavby a či skutkové a právne dôvody, ktoré viedli správne orgány oboch stupňov k záveru o potrebe zrušiť predmetné oznámenie, majú oporu v zákone.

Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o povahu stavby (automatická závera nahradzujúca bránu) je zrejme, že ide o drobnú stavbu, ktorá podlieha ohlasovacej povinnosti stavebnému úradu. Žalobkyňa preto postupovala v medziach zákona, keď úmysel realizovať predmetnú stavbu ohlásila Mestu Žilina v zmysle § 57 ods. 1 Stavebného zákona.

Z katastrálnej mapy pripojenej k ohláseniu však podľa krajského súdu musel stavebný úrad pri náležitej pozornosti zistiť, že pozemok, na ktorom sa má automatická závera zriadiť, je nielen zaťažený právom prechodu v prospech spoločnosti AURORA REAL, s. r. o. zapísaným na príslušnom liste vlastníctva, ale tvorí prakticky jedinou prístupovú cestu k ďalším nehnuteľnostiam, ktorých vlastníci môžu byť zriadením predmetnej drobnej stavby dotknutí na svojich právach. Stavebný úrad preto pochybil, keď sa o prípadné dôsledky zriadenia drobnej stavby na práva vlastníkov susediacich stavieb nezaujímal a plánované osadenie automatickej závery vzal na vedomie bez námietok. O tom, že stavba automatickej závery môže zasiahnuť do právneho postavenia iných osôb, svedčí predbežné opatrenie, ktorým Krajský súd v Žiline uložil žalobkyni a J. povinnosť umožniť 11 navrhovateľom prístup a právo cesty peši a tiež osobnými a nákladnými vozidlami k stavbám, zapísaným na LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX, cez pozemok parcely CKN č. XXXX/X, všetko v k. ú. D. a zároveň povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania smerujúceho k zamedzeniu takéhoto prístupu a práva cesty, to všetko do právoplatného skončenia konania o zriadenie vecného bremena začatého na návrh, ktorý súd uložil podať navrhovateľom v stanovenej lehote.

Z uvedeného podľa krajského súdu vyplývalo, že záver žalovaného o tom, že o povolení predmetnej drobnej stavby musí prebehnúť riadne stavebné konanie, je v úplnom súlade so zákonom. Na tom nič nemení skutočnosť, že spoločnosť AURORA REAL, s. r. o., oprávnená z vecného bremena, sa nedomáhala ochrany svojich práv spojených s prechodom cez dotknutý pozemok, ani to, že v čase vydania oznámenia stavebného úradu k ohláseniu predmetnej drobnej stavby na príslušnom súde ešte neprebiehala konanie vo veci vydania predbežného opatrenia na návrh vlastníkov stavbou dotknutých nehnuteľností. Pre potreby vydania napadnutého rozhodnutia taktiež krajský súd nepovažoval za rozhodujúce, či správny orgán rozhodujúci o podanom proteste prokurátora získal poznatky na mieste samom za prítomnosti žalobkyne alebo bez nej.

Pokiaľ ide o povahu oznámenia stavebného úradu k ohláseniu drobnej stavby, bol krajský súd toho názoru, že nejde o rozhodnutie ako výsledok zákonom predvídaného formalizovaného procesného postupu (v danom prípade konania podľa Správneho poriadku), ale o opatrenie s individuálnymi účinkami, ktorým stavebný úrad v rámci svojich kompetencií pri výkone verejnej správy neformálne schvaľuje úmysel stavebníka zriadiť drobnú stavbu bez uskutočnenia predchádzajúceho stavebného konania. Prokurátor preto správne vyhodnotil predmetné oznámenie na účely podania protestu prokurátora ako opatrenie a taktiež správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď toto opatrenie pre jeho rozpor so zákonom na základe podaného protestu prokurátora zrušili.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, boli v súlade so zákonom. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a nepriznal účastníkom právo na náhradu trov konania, nakoľko žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému v systéme správneho súdnictva právo na náhradu trov zásadne neprináleží.

II.

Odvolanie žalobkyne

Žalobkyňa podala riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2015, č. k. 2S 243/2013-48 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“ a

„odvolanie žalobkyne“), v ktorom sa domáhala aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo aby zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že rozhodnutie krajského súdu napáda z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku, podľa § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku a podľa § 205 ods. 2 písm. c/, písm. d/ a písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že vlastníci nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX. nemajú nijaký právny titul, ktorý by ich oprávňoval prechádzať cez pozemok parcely CKN č. XXXX/X, LV č. XXXX, katastrálne územie D., na ktorom je umiestnená drobná stavba. To, že tak vlastníci týchto nehnuteľností robia bez právneho dôvodu im nijaké právo nezakladá. Samotné podanie žaloby na súd o zriadenie vecného bremena žiadne právo nikomu nezakladá, nakoľko v prípade zriadenia vecného bremena rozhodnutím súdu sa vecné bremeno zriaďuje až dňom právoplatnosti takéhoto rozhodnutia a nie spätne.

S výnimkou spoločnosti AURORA REAL, s. r. o. podľa žalobkyne nikto nemá žiadne právo prechodu cez pozemok parcely CKN č. XXXX/X a skutočnosť, že tento prechod je zo strany vlastníkov pozemku CKN parcely č. XXXX/X tolerovaný, neznamená, že na takýto prechod im vznikol právny nárok. V skutočnosti ide podľa žalobkyne o tzv. „precarium“ (výprosa) kedy vec môže byť dočasne užívaná aj inou osobou, avšak nejde o záväzný kontrakt civilného práva, nakoľko vlastník môže toto „precarium“ kedykoľvek odvolať.

Podľa žalobkyne žiadne práva vlastníkov okolitých stavieb dotknuté byť nemohli, keďže s výnimkou AURORA REAL, s. r. o. nikto nemá nijaké právo k pozemku, na ktorom mala byť rampa umiestnená.

Ďalej žalobkyňa skonštatovala, že jedine stavebný úrad - Mesto Žilina v tejto veci má výlučné právo rozhodnúť, že na uskutočnenie drobnej stavby je potrebné stavebné konanie a stavebné povolenie. Zákon nehovorí, kedy stavebný úrad musí obligatórne nariadiť stavebné konanie na uskutočnenie drobnej stavby.

Sám stavebný úrad je oprávnený na základe správnej úvahy rozhodnúť, kedy nariadi stavebné konanie aj na drobnú stavbu, avšak takéto rozhodnutie mu nie je oprávnený podľa žalobkyne „vnucovať“ ani nadriadený správny orgán, ani prokurátor. Išlo by o protiústavný postup pri výkone verejnej moci, kedy si jeden štátny orgán protiprávne „uzurpuje“ kompetenciu patriacu výlučne inému orgánu.

Žalobkyňa ďalej poukázala na ustanovenie § 55 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. a uviedla, že výlučne stavebný úrad má právo rozhodnúť, že ohlásenú drobnú stavbu možno vykonať len na základe stavebného povolenia, nie prokurátor ani súd. Navyše ide podľa žalobkyne o potenciálnu možnosť, nie povinnosť. Ak by v určitých prípadoch zákon považoval takýto postup za obligatórny, bolo by v zákone uvedené stavebný úrad určí, že ohlásenú drobnú stavbu možno vykonať len na základe stavebného povolenia, a to v týchto prípadoch. Extenzívny výklad predpisu verejného práva v neprospech stavebníka (za účelom ochrany putatívnych práv tretích osôb) je ústavne nekonformný, neakceptovateľný a právne neudržateľný.

V súvislosti s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu poukázala žalobkyňa aj na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej ustanovenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na ktorých je založené.

Nosnou časťou odôvodnenia rozhodnutia musí byť úvaha súdu, na základe ktorej vyslovil konečné rozhodnutie vo veci, zahŕňajúca vysvetlenie, ako dospel k jednotlivým hodnotiacim záverom, prečo konkrétne dôkazy považoval za presvedčivé, iné za menej presvedčivé, ktoré považoval za nevierohodné a podobne. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok odňatie možnosti účastníkov konať pred súdom, najmä s prihliadnutím na § 205 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (pri nedostatočnom odôvodnení nemá možnosť účastník zákonným spôsobom odôvodniť svoje prípadné odvolanie).

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu podľa žalobkyne nezodpovedá zákonným požiadavkám vyššie uvedeným, je neurčité, nepresvedčivé, absentuje vyhodnotenie ňou tvrdených a preukázaných rozhodujúcich skutočností. Nakoľko krajský súd sa s viacerými dôkazmi a tvrdeniami dostatočným spôsobom nevysporiadal ani v odôvodnení svojho meritórneho rozhodnutia, zaťažil ho vadou

podraditeľnou pod ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Predovšetkým sa krajský súd podľa žalobkyne nedostatočne zaoberal argumentmi obsiahnutými v žalobe a úplne odignoroval jej vyjadrenie z 28. januára 2015. Taktiež nezaujal kvalifikované stanovisko k argumentu, že nie je pravdou tvrdenie žalovaného v napadnutom rozhodnutí, že automatická závera (drobná stavba) by spôsobila zásah do práv vlastníkov nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., zapísaných na LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, ale rozhodujúcou právnou skutočnosťou, prečo títo vlastníci nehnuteľností sa právne nemôžu dostať k svojim stavbám cez pozemok parcely CKN č. XXXX/X, je rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 2C 53/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2012 a vykonateľnosť 18. decembra 2012, z ktorého vyplýva, že na nehnuteľnosti, katastrálne územie D., zapísané na LV č. XXXX ako parcela CKN č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 37 m², ktorý je nevyhnutný k prechodu týchto vlastníkov nehnuteľností k svojim stavbám a pozemkom, a podľa ktorého vlastníci parcely CKN č. XXXX/XX, katastrálne územie D., sú povinní umožniť a trpieť oprávnenej z vecného bremena, P. výkon vecného bremena spočívajúci v práve parkovania, zastavenia, stáť osobnými motorovými vozidlami na celej predmetnej nehnuteľnosti, a zároveň sa zdržať zásahov, ktoré by oprávnenej znemožnili alebo obmedzili výkon práv vyplývajúcich z vecného bremena zriadeného v prospech oprávnenej zmluvou o zriadení vecného bremena V 6520/2011 Správou katastra Žilina.

Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia podľa žalobkyne vyplýva, že výkon práva vecného bremena je jej znemožnený z toho dôvodu, že cez túto nehnuteľnosť prechádzajú osobné, nákladné motorové vozidlá, ktoré jej bránia vo výkone svojho práva. Z uvedeného rozhodnutia teda jednoznačne vyplýva, že vlastníci nehnuteľností zapísaných na uvedených listoch vlastníctva, katastrálne územie D. nemôžu v súčasnej dobe už prechádzať osobnými, nákladnými motorovými vozidlami, cez pozemok parcely CKN č. XXXX/XX, pričom bez prechodu cez túto parcelu sa nedostanú ku svojim stavbám, a preto im automatická závera postavená na pozemku žalobkyne v žiadnom prípade nezasahuje do ich práv, tak ako to uvádza nesprávne správny orgán v napadnutom rozhodnutí.

Všetky tieto skutočnosti by správny orgán podľa žalobkyne zistil, ak by na ohliadku prizval účastníkov konania a hlavne vlastníkov nehnuteľností, na ktorej je drobná stavba postavená.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa žalovaný vyjadril listom z 30. júna 2015 a skonštatoval, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne iné skutočnosti než tie, ktoré už uviedol v žalobe. K týmto skutočnostiam sa už žalovaný vyjadril vo svojom vyjadrení k žalobe, a s ktorými sa náležite vysporiadal krajský súd v rámci odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu. Žalovaný preto žiada, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolačný súd primárne v medziach odvolania preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúma aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 15. júla 2013, č. 17801/2013/B622-SV/z.36453/Pa, ktorým Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Odbor štátnej stavebnej správy rozhodlo podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku tak, že zamietlo odvolanie Q. (žalobkyne) a potvrdilo rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline, Odbor štátnej stavebnej správy z 2. júla 2012 č. s.: A/2012/00974/KSÚ Žilina/Pál, ktorým Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodol v súlade s § 26 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o podanom proteste prokurátora z 27. apríla 2012, č. Pd 45/12-7 proti Oznámeniu k ohláseniu drobnej stavby Mesta Žilina z 25. mája 2011 č. s.: 14949/2011-28366/2011-OS-BO tak, že vyhovel podanému protestu prokurátora a oznámenie Mesta Žilina zrušil.

Odvolačný súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že podieloví spoluvlastníci pozemku parcely CKN evidovaného na katastrálnej mape v katastrálnom území D., parcelné č. XXXX/X o výmere 366 m² zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX ohlásili 18. mája 2011 Mestu Žilina drobnú stavbu „Automatická záhora, prípadné automatické výsuvné a pevné stĺpiky“ na pozemku parcely CKN parcelné č. XXXX/X v katastrálnom území D., pričom ako účel ohlasovanej stavby uviedli reguláciu vstupu motorových vozidiel na súkromný pozemok. Označenie objektu, ku ktorému bude drobná stavba plniť doplnkovú funkciu neuviedli. Na základe tohto oznámenia Mesto Žilina vydalo Oznámenie k ohláseniu drobnej stavby z 25. mája 2011 č. s.: 14949/2011-28366/2011-OS-BO.

Proti oznámeniu Mesta Žilina podala okresná prokurátorka v Žiline na základe podnetu J. - PRIEMTO a EKOKROK, s. r. o. podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a § 26 zákona č. 153/2001 Z. z. protest prokurátora. Mesto Žilina nevyhovelo protestu prokurátora, a preto ho predložilo na rozhodnutie nadriadenému orgánu. Krajský stavebný úrad v Žiline, Odbor štátnej stavebnej správy rozhodnutím z 02. júla 2012 č. s.: A/2012/00974/KSÚ Žilina/Pál - rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, rozhodol o podanom proteste prokurátora tak, že oznámenie Mesta Žilina zrušil, najmä z dôvodu, že Mesto Žilina nepreskúmalo dostatočne predložené podklady pre posúdenie charakteru ohlásenej drobnej stavby a nevyhodnotilo hľadisko, či realizáciou stavby nedôjde k zásahu do cudzích vlastníckych práv, teda či stavbu nebude potrebné povoliť až v rámci stavebného konania.

Ďalej odvolací súd zistil, že proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu podala odvolanie žalobkyňa, ku ktorému sa vyjadrili J. tak, že s ním v celom rozsahu súhlasili, považovali ho za dôvodné, a žiadali rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline, Odbor štátnej stavebnej správy z 02. júla 2012 č. s.: A/2012/00974/KSÚ Žilina/Pál zrušiť. O podanom odvolaní žalobkyne v správnom konaní rozhodol žalovaný tak, že odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu (rozhodnutie žalovaného správneho orgánu).

Odvolačný súd preskúmajúc odvolaním napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu podaného odvolania konštatuje, že argumentácia žalobkyne nie je spôsobilá vyvrátiť

dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jej žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Podľa názoru odvolacieho súdu, bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva uvedené. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako krajský súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne posúdil zistený skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené. Preto ak krajský súd rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd za správny.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné.

Podľa § 57 ods. 1 Stavebného zákona stavebník je povinný uskutočnenie stavieb, stavebných úprav a udržiavacích prác uvedených v § 55 ods. 2 vopred písomne ohlásiť stavebnému úradu. K ohláseniu drobnej stavby pripojí jednoduchý situačný výkres; ak ide o jednoduchú stavbu podľa § 55 ods. 2 písm. a/, pripojí podklady s náležitosťami žiadosti o stavebné povolenie a projektovú dokumentáciu. Stavebný úrad môže určiť, že ohlásenú drobnú stavbu, stavebnú úpravu alebo udržiavacie práce možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia.

Podľa § 55 ods. 2 písm. b/ Stavebného zákona pri drobných stavbách, ktoré plnia doplnkovú funkciu k hlavnej stavbe a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie.

Podľa ustanovenia § 245 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu posúdenie otázky či stavebný úrad určí, že ohlásenú drobnú stavbu možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia je predmetom správneho uváženia prvoinštančného správneho orgánu a žalovaného, a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal správnu úvahu správneho orgánu v tejto otázke. Súd posudzuje len to, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Odvolací súd ďalej poukazuje, že správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Práve tolerančné - úvahové pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu (argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom), pričom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov.

V ustanovení § 57 ods. 1 in fine Stavebného zákona zákonodarca explicitne nedefinuje, za akých podmienok stavebný úrad môže určiť, že ohlásenú drobnú stavbu, stavebnú úpravu alebo udržiavacie práce možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia. Uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechali správneho orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností.

Podľa odvolacieho súdu zákon síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade určenia stavebného úradu, že ohlásenú drobnú stavbu možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

V prejednávanej veci sa krajský súd dostatočným a zároveň vyčerpávajúcim spôsobom venoval tomu, či správne orgány náležite zistili skutkový stav veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia, či si zaobstarali všetky potrebné podklady na vydanie rozhodnutia, a či boli získané zákonným spôsobom.

Z rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu a rozhodnutia žalovaného, ako aj priložených

administratívnych spisov jednoznačne vyplýva, že v čase ohlásenia drobnej stavby, ako aj v čase rozhodovania správnych orgánov bolo zapísané v katastri nehnuteľností k parcele č. XXXX/X, katastrálne územie D., vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu peši a motorovými vozidlami v prospech spoločnosti AURORA REAL, s. r. o., a že z kópie katastrálnej mapy, ako aj miestnej ohliadky prvoinštančného správneho orgánu vyplýva, že parcela č. XXXX/X, katastrálne územie D., slúžila, resp. mohla slúžiť aj ako prístupová komunikácia iným vlastníkom pozemkov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti by mohlo dôjsť osadením automatickej závery k neprimeranému obmedzeniu či ohrozeniu práv a oprávnených záujmov vlastníkov pozemkov a preto stavebný úrad určil, že ohlásenú drobnú stavbu je možné uskutočniť len na základe stavebného povolenia.

Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené zdôvodnenie určenia, že ohlásenú drobnú stavbu možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia bolo logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení prvoinštančným a žalovaným správnym orgánom, aj s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 4 Stavebného zákona podľa ktorého, ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne.

Odvolací súd preto vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne smerujúce k uloženiu povinnosti stavebným úradom, že ohlásenú drobnú stavbu možno uskutočniť len na základe stavebného povolenia ako nedôvodné. Na uvedenom nič nemení ani rozhodnutie Okresného súdu Žilina zo 04. októbra 2012, sp. zn. 2C 53/2012.

Na záver odvolací súd konštatuje, že námietku žalobkyne o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu rovnako nepovažuje za dôvodnú, nakoľko ako už bolo mnohokrát judikované, že v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu je potrebné objasniť len skutočnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 117/05).

Odvolací súd nevyhovел podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2015, č. k. 2S/243/2013-48 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, potvrdil, keď boli dané dôvody pre zamietnutie žaloby krajským súdom.

V.

Trovy odvolacieho konania

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 a contrario Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný mal v konaní úspech, avšak správneho orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.